

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa P. P., L. B. i A. R.
przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej w S. SPZOZ
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 listopada 2025 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 6 lutego 2025 r., sygn. akt VII Pa 15/24,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 6 lutego 2025 r. oddalił apelację pozwanego Zespołu Opieki Zdrowotnej w S. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z 10 listopada 2023 r. przywracającego powódki: L. B., P. P. i A. R. do pracy u strony pozwanej - w Zespole Opieki Zdrowotnej w S. na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wobec dwóch powódek: A. R. i P. P. wywiódł pozwany Zespół Opieki Zdrowotnej w S. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości.

W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. oraz art. 42 § 1 k.p.; art. 1 oraz

art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, z załącznikiem do ustawy oraz art. 50 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w związku z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami wraz z załącznikiem do jego treści; art. 18^{3c} k.p. w zw. z art. 5 k.p. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania skutkującego nieważnością postępowania, to jest: art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 i § 3 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. oraz art. 205¹² § 1 k.p.c., także w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. - przez nieuwzględnienie zarzutu nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, jak również art. 382 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 205¹² § 1 k.p.c. - polegające na nieuwzględnieniu zarzutu apelacyjnego w postaci pominięcia przez Sąd pierwszej instancji dowodów zgłoszonych przez strony.

W związku z przedstawionymi zarzutami pozwany wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa każdej z powódek w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na podstawie powołanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. z uwagi na to, że w sprawie mają zastosowanie przepisy wymagające dokonania wykładni, wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów to jest przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych art. 3 ust. 1 i 4 ustawy, a co za tym idzie również art. 3a ust. 1 i 3 ustawy, w zakresie sposobu ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego. Ponadto według pozwanego zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania - z naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 i § 3 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 205¹² § 1 k.p.c., w zw. z art. 391 §1 k.p.c., gdyż strona pozwana nie miała

możliwości działania. W przedmiotowej sprawie nie odbyła się rozprawa, zaś Sąd Rejonowy zaniechał przeprowadzenia postępowania dowodowego, pomijając wszystkie dowody zgłoszone przez strony.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódek A. R. i P. P. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z powódek kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego podlegała odrzuceniu. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw. Skarga kasacyjna pozwanego sporządzona i wniesiona przez pełnomocnika procesowego została skonstruowana w sposób uniemożliwiający nadanie jej biegu, także jej merytoryczne rozpoznanie.

Postępowanie kasacyjne jest w ramach postępowania cywilnego postępowaniem nader sformalizowanym, co wymaga od jego uczestników spełnienia określonych warunków, by doszło do rozpoznania tego środka zaskarżenia. Jednym z nich są elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej, które podlegają badaniu na każdym etapie, w tym również po przyjęciu jej do rozpoznania.

Skarga kasacyjna zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2) oraz wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3).

Skarżący powinien zatem jasno i jednoznacznie wskazać, czy zaskarża orzeczenie w całości, czy w części, a jeżeli w części, to jaką część tego orzeczenia obejmuje skargą kasacyjną. Określenie to powinno być precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, ponieważ Sąd Najwyższy nie może uchylić ani zmienić niezaskarżonej części orzeczenia sądu drugiej instancji, nawet jeżeli zapadło ono z

pogwałceniem istotnych przepisów prawa, gdyż jest związany granicami zaskarżenia, a więc zakresem zaskarżenia i jego wnioskami (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W zgodzie z zakresem zaskarżenia winien być sformułowany wniosek kasacyjny, o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia w całości, lub w części. Ponadto, z podanym zakresem zaskarżenia, w sprawach o prawa majątkowe, pozostawać musi wskazana przez skarżącego wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁴ § 3 k.p.c.; postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008 Nr 3, poz. 81; 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, LEX nr 1222166; 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13, LEX nr 1331309; 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16, LEX nr 2095811; 9 marca 2021 r., II CSK 406/20, LEX nr 3219998; 15 stycznia 2025 r., III USKP 70/24, LEX nr 3822410). Nie ulega wątpliwości, że w logicznym związku z zakresem zaskarżenia muszą pozostawać podstawy kasacyjne wraz ze sformułowanymi w nich zarzutami naruszenia prawa oraz ich uzasadnieniem (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna pełnomocnika pozwanego nie spełnia powyższych wymagań.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną wobec dwóch powódek P. P. i A. R., określając w skardze kasacyjnej zakres zaskarżenia, wskazał, że zaskarża wyrok Sądu Okręgowego w całości, wniósł również o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa każdej z powódek w całości. Rozstrzygając o zasadności roszczeń powódek, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 10 listopada 2023 r. przywrócił powódki: L. B., P. P. i A. R. do pracy u strony pozwanej - w Zespole Opieki Zdrowotnej w S. na poprzednich warunkach pracy i płacy. Od powyższego orzeczenia pozwany wywiódł apelację, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości. Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 6 lutego 2025 r. oddalił apelację pozwanego.

W skardze brak zatem podstawowej korelacji między przedmiotem zaskarżenia a zakresem wniosku kasacyjnego, co musi skutkować odrzuceniem skargi *a limine*. Bezwzględny wymogi formalnym skargi kasacyjnej jest, aby zakres zaskarżenia i wniosek o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia były

ze sobą ściśle skorelowane, przy czym brak tej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, nr 3, poz. 81; 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, III CSK 161/12, LEX nr 1222166; 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13, LEX nr 1331309; 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16, LEX nr 2095811; 22 września 2022 r., I CSK 3819/22, LEX nr 3411845; 10 stycznia 2024 r., III USK 46/23, LEX nr 3652231, 3 czerwca 2025 r., I USK 403/24, LEX nr 3873742). Zwiększony stopień formalizmu procesowego koresponduje z przewidzianym w postępowaniu kasacyjnym obowiązkowym zastępstwem stron przez adwokatów lub radców prawnych (art. 87¹ k.p.c.) oraz charakterem prawnym skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia o publicznoprawnych funkcjach.

Sposób sporządzenia analizowanej skargi kasacyjnej nie realizuje wymogów zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c., czyli wymagań konstrukcyjnych, bez których spełnienia środek taki nie jest skargą i z tego względu braki te nie podlegają uzupełnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z: 24 stycznia 2024 r., I USKP 42/23, Legalis nr 3040527; postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 stycznia 2006 r., II CSK 161/05, Legalis nr 173915; 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, Legalis nr 544671; 13 stycznia 2012 r., I CSK 210/11, Legalis nr 480463; 25 października 2023 r., III PSK 100/22, LEX nr 3619176; 3 czerwca 2025 r., I USKP 36/25, LEX nr 3880309). Prawidłowo skonstruowana skarga kasacyjna powinna obejmować całkowicie jasne, jednoznaczne i zrozumiałe określenie elementów wskazanych w art. 398⁴ § 1 i 3 k.p.c., tak, by nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Wskazane wyżej elementy skargi mają dla tego środka istotny, konstrukcyjny sens. Stabilność orzeczeń sądowych stanowi istotną dla systemu prawa wartość, a zatem konieczne jest, by organ dokonujący ingerencji, miał jasno i precyzyjnie wyznaczone pole działania. Uznanie skargi kasacyjnej niespełniającej wspomnianych wymagań za dopuszczalną prowadziłoby do konieczności autonomicznego ustalania przez Sąd Najwyższy granic, w jakich może ona ingerować w prawomocne orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2022 r., I CSK 1563/22, Legalis nr 2728182). Zakres zaskarżenia nie może być uzupełniany założeniem sądu, że odpowiada on wskazanemu przez stronę we wniosku zakresowi uchylenia orzeczenia. Określenie zakresu

zaskarżenia oraz wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia stanowi bowiem przedmiot odrębnych wymogów formalnych skargi kasacyjnej, co oznacza, że strona powinna w obu tych kwestiach odrębnie sformułować własne stanowisko (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2021 r., II CSK 405/21, Legalis nr 2671682). Wyegzekwowanie od strony skarżącej precyzyjnego, jednoznacznego wskazania granic zaskarżenia orzeczenia drugoinstancyjnego należy do czynności mieszczących się w tzw. wstępnym postępowaniu kasacyjnym.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna strony pozwanej nie spełnia zatem podstawowego wymogu korelacji między zakresem zaskarżenia a zakresem wniosku kasacyjnego. Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna nie spełnia konstrukcyjnych wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy oddalił wniosek powódek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, ponieważ w odpowiedzi na skargę kasacyjną ich pełnomocnik wniósł o wydanie orzeczenia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie i konsekwentnie wniosek o zasądzenie kosztów postępowania związał z oczekiwanym przez siebie rozstrzygnięciem. Wobec tego koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie zawarto argumentów wskazujących na wady konstrukcyjne skargi, uzasadniających jej odrzucenie, nie mogą być - w razie odrzucenia skargi przez Sąd Najwyższy - uznane za koszty celowej obrony (art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.; postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, LEX nr 1405370; 29 marca 2011 r., IV CSK 593/10, LEX nr 785541; 17 września 2014 r., II CNP 17/14, LEX nr 1537289; 12 kwietnia 2022 r., I PSK 212/21, LEX nr 3420435; 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14, LEX nr 1554584; 3 grudnia 2024 r., III USK 204/24, LEX nr 3813749; 8 maja 2025 r., II USK 239/24, LEX nr 3866043).

(J.K.)

[a.]

